

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 11/35, 11/38, 11/39 en 11/40

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:
mr. A. Hammerstein, wonende te Arnhem, voorzitter,
dr. P.D.J. Vegt, wonende te Leiderdorp, en
mr. R.P.D. Kievit, wonende te Mijnsherenland, arbiters,
bijgestaan door mr. A.T.B. de Vries, griffier,

heeft op 26 april 2012 het navolgende arbitraal (tussen)vonnis gewezen in de zaak van:

- 1. A.**
wonende te Z.,
gemachtigde: mr. M.C.J. Houben,
- 2. B.,**
wonende te Y.,
gemachtigde: mevr. mr. S.F. Tiems,
- 3. C.,**
wonende te X.,
gemachtigde: mr. H.W.P.B. Taminiau,
- 4. D.,**
wonende te W.,
gemachtigde: mr. H.W.P.B. Taminiau,
- 5. E.,**
wonende te V.,
gemachtigde: mevr. mr. F. Slabbers

EISERS,

tegen:

de rechtspersoonlijkheid bezittende stichting
STICHTING F.,
statutair gevestigd te Z.,

VERWEERSTER, nader te noemen het F.,
gemachtigde: mr. drs. P. Bergkamp.

1. Procesverloop

1.1 De gemachtigde van A. heeft bij brief van 23 november 2011 het geding met kenmerk 11/35 aanhangig gemaakt, met als bijlage een memorie van eis met 37 producties. In deze memorie verzoekt A. het Scheidsgerecht:

- primair,

a) te verklaren voor recht dat de opzegging van de toelatingsovereenkomst nietig is, dan wel de opzegging te vernietigen, dan wel deze anderszins buiten effect te stellen;

- subsidiair,

b) indien en voor zover wel sprake is van een rechtsgeldige opzegging, het F. te veroordelen tot betaling aan A. op een door hem te bepalen wijze en tijdstip van:

a. een bedrag van (naar kennelijk is bedoeld:) € 415.571,00 bij wege van schadevergoeding, althans een vergoeding naar billijkheid, en

b. de hem toekomende goodwill ten bedrage van € 294.601,00 althans de hoogte van de goodwill te bepalen op basis van de geldende regels van de Orde van Medisch Specialisten (hierna: de OMS), althans een goodwillvergoeding naar billijkheid, alsmede de wettelijke rente over de gevorderde bedragen vanaf de datum van het arbitraal vonnis;

c) in beide gevallen het F. te veroordelen in de kosten van het Scheidsgerecht alsmede in die van de juridische bijstand aan de zijde van A..

1.2 Bij brief van 28 november 2011 heeft de gemachtigde van C. en D. het geding met kenmerk 11/38 aanhangig gemaakt. Bij brief van 28 december 2011 heeft de gemachtigde namens C. en D. een memorie van eis ingediend, met 70 bijlagen. C. en D. verzoeken het Scheidsgerecht:

- primair,

a) de beslissing van het F. om hun toelatingsovereenkomsten op te zeggen tegen 7 mei 2012 te vernietigen vanwege nietigheid door het ontbreken van enige deugdelijke onderbouwing met name van gewichtige redenen van zodanig klemmende aard, die deze beslissing kunnen rechtvaardigen, c.q. vanwege strijd met de beginselen van zorgvuldigheid, redelijkheid en billijkheid en de goede trouw.

b) het F. te veroordelen tot betaling van de waarnemingskosten van beider praktijken, vanaf het moment dat zij hun werkzaamheden als anesthesist niet hebben kunnen verrichten tot en met het moment dat zij de pijnopleiding hebben kunnen afronden respectievelijk gevolgd, althans zolang de aangevallen beslissing niet herroepen of vernietigd is.

c) de beslissing van het F. tot intrekking van de toestemming voor de pijnopleiding alsnog ongedaan te maken bij gebreke van enige te respecteren doelstelling en opdat zij deze opleiding kunnen afronden met het oog op hun toekomstige carrière.

- subsidiair,

d) het F. te veroordelen tot een vergoeding aan beiden van de schade ten gevolge van de opzegging, bestaande uit:

- gedeelde inkomsten, berekend totdat C. en D. zowel de registratie tot pijnbestrijding hebben behaald alsook beiden een vaste aanstelling voor 80 % incl. pijnwerkzaamheden elders hebben kunnen verkrijgen, in ieder geval voor een periode van vijf jaar, hetgeen het vertrekpunt was waarmee zij op verzoek van het F. en op advies van prof. G. aan dit opleidingsproces begonnen zijn;
- de huidige waarde van de goodwill van hun praktijken, in die zin dat naast de opgebouwde waarde ook de kosten van de lening, benodigd voor de financiering van deze praktijk, vergoed worden;
- persoonlijke schade, gesteld op een bedrag van € 50.000,00 per persoon;

- primair en subsidiair,

e) het F. te veroordelen in de kosten van deze procedure.

1.3 De gemachtigde van B. heeft bij brief van 29 november 2011 het geding met kenmerk 11/39 aanhangig gemaakt. Bij brief van 1 december 2011 heeft zij namens B. een memorie van eis ingediend, met tien producties. B. verzoekt het Scheidsgerecht

- primair,

- a) te verklaren voor recht dat de opzegging van de toelatingsovereenkomst van 3 november 2011 rechtsgrond ontbeert en derhalve onrechtmatig is met vernietiging van deze opzegging;
- b) het F. te veroordelen om B. openlijk te rehabiliteren binnen en buiten het ziekenhuis;
- c) het F. te veroordelen tot betaling van de schade (nader op te maken bij staat) die B. geleden heeft, lijdt en zal lijden ten gevolge van de onrechtmatige opzegging, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 29 augustus 2011;

- subsidiair,

d) voor recht te verklaren dat opzegging van de toelatingsovereenkomst zonder aan B. een vergoeding van schade te betalen onrechtmatig is;

e) het F. te veroordelen deze schade (waarvan de omvang later in de procedure zal worden aangegeven), vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 29 augustus 2011, aan haar te vergoeden;

- primair en subsidiair,

f) het F. te veroordelen om aan B. de nader op te geven kosten van rechtsbijstand, inclusief BTW en vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 29 augustus 2011 te voldoen;

g) het F. te veroordelen in alle nader door het Scheidsgerecht vast te stellen kosten van het Scheidsgerecht;

h) althans een zodanig arbitraal vonnis te wijzen als het Scheidsgerecht in goede justitie juist zal achten.

1.4 De gemachtigde van E. heeft bij brief van 30 november 2011 het geding met kenmerk 11/40 aanhangig gemaakt en een memorie van eis ingediend, met negen producties. E. verzoekt het Scheidsgerecht het F.:

- a) te veroordelen tot betaling van de goodwill van zijn praktijkaandeel in de maatschap, waarvan de hoogte zal worden bepaald door de OMS;
 - b) te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 100.000,00, althans een in goede justitie te bepalen bedrag, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 7 mei 2012 althans een in goede justitie te bepalen datum;
 - c) te veroordelen in de kosten van dit geding.
- 1.5 De voorzitter van het Scheidsgerecht heeft besloten bovengenoemde gedingen gevoegd te doen behandelen.
- 1.6 De gemachtigde van het F. heeft bij brief van 7 februari 2012 een memorie van antwoord ingediend met 111 producties. Het F. heeft geconcludeerd dat de vorderingen van eisers afgewezen moeten worden met veroordeling van eisers in de kosten van deze arbitrageprocedure.
- 1.7 Bij brief van 14 maart 2012 heeft de gemachtigde van A. een memorie van repliek ingediend, met dertien producties (genummerd 38-50). Bij brief van 14 maart 2012 heeft de gemachtigde van E. een memorie van repliek, met 30 producties (genummerd 1-23) ingediend. De gemachtigde van B. heeft een memorie van repliek ingediend bij brief van 15 maart 2012, met veertien producties. Bij brief van 15 maart 2012 heeft de gemachtigde van C. en D. een memorie van repliek ingediend, met negen producties.
- 1.8 Bij brief van 26 maart 2012 heeft B. haar eis vermeerderd, als volgt:
Primair en subsidiair het F. te veroordelen tot betaling van een voorschot op de genoemde schade van € 200.000,-- binnen een week na de datum waarop het Scheidsgerecht uitspraak doet. Zij heeft hierbij nog een productie overgelegd (genummerd 15). Bij brief van 27 maart 2012 heeft B. nog een productie overgelegd, genummerd 16.
- 1.9 Bij brief van 26 maart 2012 heeft de gemachtigde van het F. een memorie van dupliek ingediend, met drie producties (genummerd 112-114).
- 1.10 Bij brief van 30 maart 2012 heeft de gemachtigde van C. en D. negen producties overgelegd (ongenummerd). Bij brief van 30 maart 2012 heeft de gemachtigde van het F. geprotesteerd tegen deze producties.
- 1.11 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 3 april 2012 te Utrecht. A. was aanwezig, vergezeld door zijn gemachtigde en zijn echtgenote. E. was aanwezig, vergezeld door zijn gemachtigde. B. was aanwezig, vergezeld door haar gemachtigde. C. en D. waren aanwezig, vergezeld door hun gemachtigde. Aan de zijde van het F. waren aanwezig dr. H. (CEO), drs. I. (CMO) en prof. Dr. dr. G. DEAA, met de gemachtigde van het ziekenhuis. De gemachtigden van partijen hebben de wederzijdse standpunten toegelicht aan de hand van pleitnota's.
- 1.12 De gemachtigde van C. en D. heeft bij brief van 5 april 2012 de onder 1.10 genoemde producties – zoals bij de mondelinge behandeling met partijen afgesproken - opnieuw in het geding gebracht. Bij e-mail van 12 april 2012 heeft de gemachtigde van het F. op deze producties gereageerd.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Eisers vormen tezamen de maatschap anesthesiologie, werkzaam in het F. in deze samenstelling sinds 1 november 2007.

Tot 1 november 2002 bestond de maatschap anesthesiologie uit A. (geboren 8 augustus 1948), J. en K.. Op 1 november 2002 respectievelijk 1 april 2004 zijn J. en K. vertrokken. Op 1 oktober 2002 is E. (geboren 12 augustus 1952) tot de maatschap toegetreden. C. (geboren 28 oktober 1967) en D. (geboren 30 december 1967) zijn per 1 april 2004 lid van de maatschap geworden. B. (geboren 6 september 1968) was toen als vaste waarnemster in dienst van de maatschap en is per 1 november 2007 toegetreden tot de maatschap.

Bij brief van 3 november 2011 heeft het F. de toelatingsovereenkomsten met alle anesthesiologen opgezegd tegen 7 mei 2012. De samenvattende grond voor de opzegging is dat het voor de leden van de maatschap niet meer mogelijk is normaal samen te werken “waarvan het gevolg is dat de kwaliteit van de anesthesiologische zorg ver beneden de maat is en de patiëntveiligheid bedreigd wordt”. Dit disfunctioneren wordt aan alle leden van de maatschap - collectief en individueel - verweten.

- 2.2 Het F. voert ter onderbouwing van de opzeggingen – samengevat – het volgende aan. Vanaf 2005 hebben zich vele incidenten voorgedaan rond E., waarop deze meerdere malen door de RvB is aangesproken. Deze incidenten zijn alle terug te voeren op de ontoelaatbare wijze van behandeling door E. van collega's, medewerkers en patiënten. In 2006 heeft de toenmalige RvB reeds bedreigd met disciplinaire maatregelen jegens E.. De maatschap schaarde zich steeds achter E.. Het stafbestuur weigerde in die periode samen met de RvB E. formeel aan te pakken. De toenmalige voorzitter van de RvB, L., heeft in een notitie van 12 januari 2010 het dilemma beschreven dat de vakgroep zich geheel achter E. schaarde en de schuld volledig bij de collega's legde, terwijl het stafbestuur collegiale loyaliteit stelde boven kwaliteit van communicatie. Op 1 juni 2010 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen de RvB, de stafvoorzitter en E.. Toen is afgesproken dat E. alle frustratie, onvrede en situaties waarin een klacht dreigt, zou bespreken met het lid van de RvB M.. Op 30 juli 2010 heeft M. met E. gesproken. Hij schreef E. vervolgens dat hij respect heeft voor hem als professional en als mens, doch dat hij met dit dossier weinig anders kon dan hem ernstig waarschuwen voor zijn gedragingen. M. heeft steun aangeboden in een veranderproces. Bij nieuwe klachten zou E. worden geschorst. Een en ander is ook met de stafvoorzitter besproken, ook door E.. De stafvoorzitter heeft dit beleid onderschreven. Op 10 september 2010 heeft zich een incident op de OK voorgedaan waarbij E. was betrokken. Op 22 september 2010 heeft de RvB aan E. medegedeeld dat hij in verband hiermee voor de duur van zeven dagen geschorst werd bij wijze van disciplinaire maatregel. Om gezondheidsredenen en vanwege vakantie is E. langer dan de periode van schorsing thuis gebleven. Bij brief van 24 september 2010 hebben de overige vier anesthesiologen aan de RvB geschreven dat het ontbreken van een glasheldere reden voor de schorsing van E. onherstelbare schade toebrengt aan hun praktijk. Men vroeg een duidelijke motivering van de RvB. De voorzitter van de RvB, L., heeft hierop bij brief van 30 september 2010 geantwoord. Zij wees erop dat de leden van de maatschap op 22 september 2010

mondeling zijn geïnformeerd over deze schorsing, zoals bevestigd bij brief van dezelfde datum. Zij wilde geen verdere mededelingen doen over de redenen van de schorsing in verband met vertrouwelijkheid.

Na diverse gesprekken met E. heeft de RvB op 12 oktober 2010 geconstateerd dat er een voldoende basis is gelegd om E. weer in de gelegenheid te stellen zijn werkzaamheden te hervatten.

Bij brief van 14 oktober 2010 hebben de vier overige maatschapsleden de RvB aansprakelijk gesteld voor de kosten van de waarneming van E.. De RvB heeft dit van de hand gewezen.

In deze periode is aan de RvB bekend geworden dat er samenwerkingsproblemen binnen de maatschap bestonden.

Op 17 november 2010 bleek dat leden van de maatschap gynaecologie nog steeds een gevoel van onveiligheid hadden in hun werkverhouding met E.. Omdat de maatschap anesthesiologie weigerde tijdens diensten van E. "als back-up" bereikbaar te zijn werd afgesproken dat steeds een lid van de RvB of het managementteam telefonisch bereikbaar zou zijn in geval van een incident.

E. is op 29 november 2010 weer aan het werk gegaan.

- 2.3 In december 2010 heeft een visitatie door de NVA plaatsgevonden. Naar aanleiding van deze visitatie heeft de maatschap besloten een externe mediator in te schakelen om de maatschap te begeleiden bij het herstel van de onderlinge verhoudingen. De RvB heeft met deze mediation geen enkele bemoeienis gehad en kende tot deze procedure noch de naam van de mediator noch diens bevindingen. Na enige tijd heeft de maatschap de RvB laten weten dat de mediation mislukt was.

Eind januari 2011 heeft de visitatiecommissie van de NVA een conceptrapport toegezonden aan de RvB. De RvB oordeelde op basis hiervan dat niet kon worden volstaan met de inschakeling van een mediator die zou proberen de onderlinge verhoudingen binnen de maatschap te herstellen. Tussen de RvB en de maatschap is daaropvolgend uitvoerig overleg geweest over de benoeming van externe deskundigen. De RvB heeft vervolgens besloten prof. G. opdracht te geven tot het instellen van een onderzoek.

Bij brief van 11 mei 2011 had de RvB inmiddels van de NVA de conclusies, aanbevelingen en adviezen uit het definitieve visitatierapport en kort nadien het volledige rapport.

Op 20 augustus 2011 heeft prof. G. zijn advies uitgebracht.

Zijn conclusie luidde: *"Terwijl iedereen (d.i. alle leden van de maatschap) doordrongen is van de noodzaak om gemeenschappelijk de problemen op te pakken om het bestaan van de maatschap te redden, zijn de onderlinge verstandhoudingen dusdanig verstoord dat dit zelfs met externe hulp niet lukt. De maatschap is daarmee geen betrouwbare partner voor het ziekenhuis, met name ook in het licht van de allang bestaande problemen in kwaliteit en de veiligheid van de anesthesiologische zorg. Het advies is dan ook om tot een beëindiging van de samenwerking met deze maatschap te komen."*

De RvB heeft vervolgens bij brief van 29 augustus 2011 aan de anesthesiologen het voornemen tot opzegging van de toelatingsovereenkomsten medegedeeld.

In een mail van 29 augustus 2011 aan prof. G. hebben D. en C. laten weten dat zij samen met A. vorig jaar al het vertrouwen in E. hadden opgezegd en dat ze in mei 2011 nogmaals hebben gezegd dat ze de samenwerking met E. niet meer verantwoord

vonden. C. en D. lieten prof. G. weten dat zij niet meer met E. op de OK wilden werken.

Bij brief van 3 november 2011 heeft de RvB de toelatingsovereenkomsten met alle anesthesiologen opgezegd tegen 7 mei 2012. De RvB heeft hierbij verwezen naar het visitatierapport van 11 mei 2011, het rapport van prof. G. en het feit dat de conclusies van dit rapport door het stafbestuur zijn onderschreven.

Hetgeen tijdens de hoorzittingen naar voren is gekomen, heeft de RvB slechts gesterkt in zijn conclusie.

2.4 Het F. voert als gronden voor de opzeggingen het volgende aan.

Uit het rapport van prof. G. blijkt dat de anesthesiologen het bijna nergens over eens zijn, waardoor jarenlang de maatschap geen enkele ontwikkeling ter hand heeft genomen. Deze ernstige problematiek is onoplosbaar gebleken en aan ieder der maten verwijtbaar.

Een maatschap die niet samenwerkt, omdat de onderlinge verhoudingen ernstig en onherstelbaar zijn verstoord, is een ernstige bedreiging voor de kwaliteit van de patiëntenzorg.

Meer in het bijzonder verwijt het F. eisers het volgende:

- 1) alle anesthesiologen voldoen niet aan hun verplichting op grond van de toelatingsovereenkomst om goed met elkaar samen te werken;
- 2) alle anesthesiologen hebben de al jarenlang bestaande samenwerkingsproblemen verzwegen en zij hebben nimmer iets gedaan om deze problemen aan te pakken;
- 3) alle anesthesiologen hebben zich steeds volledig achter E. opgesteld waarmee het voor de RvB buitengewoon moeilijk werd al veel eerder effectief op te treden tegen E.;
- 4) alle anesthesiologen hebben geageerd tegen de schorsing van E. en hebben de RvB zelf aansprakelijk gesteld voor de financiële schade als gevolg van die in hun ogen onterechte schorsing;
- 5) alle anesthesiologen hebben de RvB in de periode voor december 2010 verweten dat E. geheel ten onrechte op zijn gedrag werd aangesproken en vervolgens stelden A., C. en D. begin 2011 zich plotseling op het standpunt dat de RvB ten onrechte naliet om E. veel harder aan te pakken;
- 6) eerst op het moment dat de samenwerkingsproblematiek binnen de maatschap onoplosbaar was, komt de maatschap hiermee naar buiten, zeggen A., C. en D. het vertrouwen in E. op en mag de RvB het verder oplossen;
- 7) alle anesthesiologen zijn ervoor verantwoordelijk dat de zorg voor het gehele preoperatieve proces achterblijft en dat de preoperatieve polikliniek nog steeds niet goed is geregeld, waardoor de patiëntveiligheid in gevaar is gekomen;
- 8) alle anesthesiologen zijn ervoor verantwoordelijk dat niet voldaan wordt aan de verplichting om anesthesiologische zorg van goede kwaliteit te leveren en zij zijn er allen voor verantwoordelijk dat dit door grote samenwerkingsproblemen niet gebeurt.

Ten aanzien van de anesthesiologen individueel brengt het F. nog het volgende naar voren.

Begin november 2011 ontving de RvB via de klachtenfunctionaris een klacht van een patiënte over E.. De RvB heeft toen geoordeeld dat E. onverbeterlijk is. Deze nieuwe klacht zou op zich opzegging van diens toelatingsovereenkomst al hebben gerechtvaardigd.

C. en D. miskennen dat het primair op de weg van de maatschap ligt om een oplossing te vinden voor hun onderlinge samenwerkingsproblemen. De RvB heeft verder in C.

en D. elk vertrouwen verloren doordat ze de besluiten van de RvB naast zich neergelegd hebben. Op 8 september 2011 werd de RvB geconfronteerd met een acuut probleem in de waarneming van C. en D., die waren begonnen aan hun opleiding pijnbestrijding. D. heeft uitdrukkelijk de dienstopdracht om de volgende dag aanwezig te zijn naast zich neergelegd. De RvB heeft haar afwezigheid in de avond met behulp van prof. G. weten op te vangen. In de dagen daarna werd de RvB herhaalde malen voor het zelfde probleem gesteld. De waarneming van C. en D. was niet geregeld en als oplossing droegen zij voor dat OK's werden afgelast en daarmee ook de pre-operatieve poli's. Dit blijkt uit een mail van C. d.d. 9 september 2011 aan het hoofd OK. Dit achtte de RvB vanuit patiëntveiligheid niet verantwoord. Aan de toestemming voor het volgen van de pijnopleiding had de RvB de voorwaarde verbonden dat C. en D. zelf voor adequate waarneming zouden zorgen. Nu dit niet gebeurd was, heeft de RvB deze toestemming bij brief van 12 september 2011 ingetrokken. Beiden hebben zich onmiddellijk ziek gemeld. Het F. heeft onweersproken gesteld dat gebleken is dat C. en D. de pijnopleiding in het N.-ziekenhuis hebben voortgezet. Zij hebben sinds 14 september 2011 niet meer in het F. gewerkt. Het F. wijst er nog op dat er een (acute) pijnpoli dient te zijn in het ziekenhuis. Hiervoor is geen extra opleiding van de anesthesiologen nodig. De opleiding tot (chronisch) pijnspecialist was de ambitie van C. en D..

B. volgt E. en heeft een taalprobleem, hetgeen reden is voor het F. om te besluiten dat ook zij niet kan worden gehandhaafd.

Uit de brief van 27 mei 2011 van A. aan prof. G. blijkt dat hij de samenwerking met E. niet wil voortzetten. Het F. verwijt A. als senior en als maatschapvoorzitter in het bijzonder dat hij de ernstige problematiek binnen de maatschap nimmer adequaat heeft aangepakt.

Totdat er geen weg terug was, heeft hij elke problematiek zelfs ontkend. Het F. heeft er geen vertrouwen in dat A. binnen een nieuw te vormen maatschap een positieve bijdrage kan leveren, waarbij hij ook aanvoert dat A. 65 wordt op 13 augustus 2013.

- 2.5 Het stafbestuur is gehoord over het voornemen om de toelatingsovereenkomsten met de anesthesiologen op te zeggen. Het bestuur onderschrijft het rapport van prof. G. en ondersteunt de conclusie dat de samenwerking met de anesthesiologen in de huidige vorm niet mogelijk is, nadat het bestuur de maatschap heeft gehoord.
- 2.6 Het F. heeft geconcludeerd dat de onderlinge verhoudingen binnen de maatschap al geruime tijd dermate ernstig zijn verstoord en dat de maatschap als groep niet meer functioneert en onmogelijk samen verder kan. Deze conclusie wordt door de anesthesiologen onderschreven. Uit de hoorzittingen naar aanleiding van het voornemen tot opzegging van de overeenkomsten blijkt echter dat alle anesthesiologen menen dat het ontstaan en voortduren van de ook door hen erkende problematiek niet of slechts in zeer geringe mate aan hem of haar zijn te wijten. Ieder wijst naar de andere leden van de maatschap en/of externe omstandigheden en meent dat hij/zij in het F. werkzaam kan blijven. Het F. heeft geconcludeerd dat het niet mogelijk is om met handhaving van een of meerdere leden van de maatschap de anesthesiologische zorg in het F. op een kwalitatief goed niveau te brengen. Tot 29 november 2010 heeft de maatschap zich steeds volledig achter E. opgesteld. Na de schorsing van E. bleek eerst uit het feit dat men buiten de RvB om een externe mediator heeft ingeschakeld dat er een samenwerkingsprobleem bestond binnen de maatschap. Vaststaat voor het F. dat de maatschap niet in staat was of bereid was de interne samenwerkingsproblematiek aan te pakken. Onder verwijzing naar de

uitspraak van het Scheidsgerecht van 2 november 2001, zaaknr. 01/05, en de noot onder de uitspraak van het Scheidsgerecht, gepubliceerd in GJ 2007/11, benadrukt het F. de primaire verantwoordelijkheid van de maatschap om goede patiëntenzorg te leveren op haar vakgebied, waartoe een behoorlijke samenwerking binnen de maatschap essentieel is. Op het moment dat de samenwerkingsproblematiek binnen de maatschap naar buiten kwam en het vertrouwen in E. werd opgezegd, stond de RvB voor een voldongen feit.

Het F. wijst erop dat de RvB eindverantwoordelijk is voor de kwaliteit van de zorg binnen zijn ziekenhuis. Op basis van het zeer verontrustende visitatierapport, het rapport van prof. G. en het feit dat het stafbestuur zich aan advies van prof. G. heeft geconformeerd, heeft het F. besloten de individuele belangen van de anesthesiologen ondergeschikt te maken aan het belang van een goede patiëntenzorg.

2.7 C. en D. hebben – samengevat – het volgende aangevoerd.

C. en D. zijn van mening dat het F. jegens hen zijn verplichtingen niet is nagekomen, zoals neergelegd in artikel 3 van de Kwaliteitswet zorginstellingen jo. artikel 2.6 van de toelatingsovereenkomsten, met name het kwalitatief en kwantitatief structureren van zijn organisatie, waardoor C. en D. verantwoorde patiëntenzorg kunnen bieden. Zij wijzen erop dat juist zij, met A., begin 2011 een plan van aanpak voor het preoperatief spreekuur hebben gepresenteerd aan de RvB, waarop deze afwijzend heeft gereageerd, en dat zij de pijnopleiding op verzoek van de RvB zijn aangegaan en investeringen hebben gedaan. Dit waren twee belangrijke pijlers in de visitatierapporten. Waar de RvB reeds geruime tijd op de hoogte was van het disfunctioneren van E. (ook) binnen de maatschap door de auditrapporten van begin 2011 van de Inspectie voor de gezondheidszorg, heeft de RvB niet adequaat opgetreden. De RvB wist toen al geruime tijd van de onheuse bejegening van collega's, patiënten en medewerkers door E. en had zelfs disciplinaire maatregelen genomen. C. en D. stellen de vele klachten over het onheuse optreden van E. niet te hebben gekend. De klachten zijn met hen slechts vakinhoudelijk besproken. Zij maken ook A. en het stafbestuur hiervan een verwijt. Tevergeefs hebben A., C. en D. in 2011 bij herhaling gevraagd aan de RvB handelend op te treden tegen E.. Gedrieën hebben zij op 3 februari 2011 bij de RvB het vertrouwen in E. opgezegd. Hierdoor is een onveilige situatie ontstaan rond de anesthesiologie. C. en D. trekken de juistheid van de conclusies van prof. G. in twijfel, nu deze niets heeft gedaan met de herhaalde uitdrukkelijke signalen van A., C. en D. over het disfunctioneren van E., zeker afgezet tegen de bevindingen van de Inspectie. C. en D. betwisten dat zij hun waarnemingen niet goed zouden hebben geregeld. Op onjuiste gronden is een van de waarnemers door de RvB de toegang tot het ziekenhuis ontzegd. C. en D. wijzen erop dat de door de RvB aangedragen problemen met deze waarnemer zich eerst hebben voorgedaan na terugkeer van E. van zijn vakantie. Door de opstelling van E. jegens hen en de weigerachtige houding van de RvB om een veilige werkplek te creëren ondanks ondubbelzinnige en herhaalde verzoeken van A., C. en D., alsmede de houding van de RvB in de kwestie van de waarneming tijdens de opleiding van C. en D., zijn C. en D. uiteindelijk situationeel arbeidsongeschikt geraakt. Zij verwijzen naar de op verzoek van hun gemachtigde door O., arts, oud-senior-inspecteur voor de gezondheidszorg, op 27 maart 2012 opgestelde situatiebeoordeling.

Door de opstelling van de RvB in de problematiek rond E. en de aanwijzing aan C. en D. om hun opleiding te staken is hun beider vertrouwen in een oplossing vrijwel

illusoir geworden. C. en D. wijzen op de grote consequenties die de opzegging van hun toelatingsovereenkomsten voor hen heeft. Het opzetten van een pijnpoli met uiteindelijk het behalen van de registratie onder de "verlengde arm-constructie" met U. onder behoud van hun inkomsten in het F. is nu niet meer mogelijk. Hiermee vervalt ook de vaste werkplek die zij nodig hebben om de registratie te kunnen vragen.

2.8 A. heeft – samengevat – het volgende aangevoerd.

Hij is sinds 1990 werkzaam in het F.. Noch uit het visitatierapport van 11 mei 2011 noch uit het rapport van prof. G. blijkt dat A. verweten kan worden dat hij de samenwerking binnen het ziekenhuis zodanig heeft bemoeilijkt dat voortzetting van zijn toelatingsovereenkomst redelijkerwijs niet kan worden geveerd van het F.. Het F. motiveert niet waarom het disfunctioneren van de maatschap als samenwerkingsverband specifiek aan hem kan worden verweten, terwijl dit ingevolge artikel 24, lid 1 sub e, van de toelatingsovereenkomst wel wordt vereist. A. betwist dat er een soort risicoaansprakelijkheid voor maatschapsleden bestaat. Nimmer is gebleken dat hij in zijn functioneren tekortschoot. Ook in bestuurlijke zin was A. actief in ziekenhuiscommissies. Hij heeft diverse protocollen opgesteld, die door gebrek aan medewerking van het F. nog niet konden worden geïmplementeerd. A. heeft een goed contact met de overige leden van de maatschap. Zo kort voor zijn pensioen heeft hij geen mogelijkheden tot een andere maatschap toe te treden.

De schorsing van E. heeft de situatie binnen de maatschap doen escaleren. Voordien kende A. de (aard van de) klachten jegens E. niet. De toenmalige RvB was van mening dat de maatschap het probleem met E. zelf moest oplossen. Vervolgens heeft de RvB wel samen met de maatschap prof. G. ingeschakeld. Deze heeft zich echter niet verdiept in de grote onderlinge problemen binnen de maatschap. G. heeft kanttekeningen geplaatst bij het rapport van prof. G.. Er was inmiddels een grote tegenstelling ontstaan tussen enerzijds C./D. en anderzijds E./B.. Het F. is in gebreke gebleven ten aanzien van:

- a) ondersteuning van het initiatief tot acute pijnservice,
- b) het opzetten van de preoperatieve poli,
- c) het bonus/ malussysteem voor de OK.

Al uit het visitatierapport van 2005 blijkt dat enige inspanning van het F. op punt a) ontbrak. Uit het verslag van de hoorzitting van 10 oktober 2011 blijkt dat het F. niet weersprekt dat het de acute pijnservice niet ondersteunt.

Uit diverse verslagen van overleggen blijkt verder dat de preoperatieve poli geen doorgang heeft kunnen vinden door het uitblijven van het fiat door de RvB. De maatschap was er klaar voor.

Als A. al tekortkomingen kunnen worden verweten, dan zijn deze niet van zodanig ernstige aard dat aan hem een vergoeding naar billijkheid zou moeten worden onthouden (SG 06/04). Het F. hoort de ernstige gevolgen van de opzegging voor zijn rekening te nemen. Zijn schade bedraagt aan inkomstenderving € 415.571,-- en aan goodwill € 294.601,--, overeenkomstig de gebruikelijke uitgangspunten.

2.9 B. heeft – samengevat – het volgende aangevoerd.

Sinds 6 juli 2005 is zij werkzaam in het F., sinds 1 november 2007 op basis van een toelatingsovereenkomst. Er zijn nooit problemen rond haar functioneren geweest. Zij heeft zich altijd volledig ingezet voor de afdeling, ook toen anderen weigerden voor E. waar te nemen. Zij heeft geprobeerd geen partij te kiezen. Na zijn schorsing naar aanleiding van klachten van de maatschap gynaecologie hebben de maten het

vertrouwen in E. opgezegd. Na de opheffing van de schorsing meende B., anders dan de andere maatschaplleden, dat er geen reden meer was om te volharden in de opzegging van het vertrouwen in E.. De maatschap heeft naar aanleiding van de visitatie in december 2010 een externe mediator, P., ingeschakeld, die op 4 februari 2011 constateerde dat de maten elkaar in professioneel opzicht vertrouwden en die aanbevelingen heeft gedaan. Deze samenwerking is niet voortgezet, omdat de RvB interne mediation in dit stadium onvoldoende achtte. B. is niet betrokken geweest bij de benoeming en de formulering van de opdracht van prof. G.. Zij heeft zijn advies pas ontvangen ten tijde van de opzegging van de toelatingsovereenkomst door het F.. Zij onderschrijft de conclusies in dit rapport niet. Zij wijst erop dat ook prof. G. het businessplan van C. en D. voor de chronische pijnbestrijding onvoldoende onderbouwd achtte en niet aan de RvB wilde adviseren hieromtrent. Inmiddels was de preoperatieve screening mede dankzij B. wel geregeld. De conclusie dat "de maatschap" geen betrouwbare partner was voor het F., was dan ook niet terecht. B. verwijt prof. G. dat hij niet meer onafhankelijk was daar hij buiten haar om gesprekken had met C. en D. over de chronische pijnbestrijding en zich door hen liet inschakelen voor het regelen van waarneming, terwijl zij weigerden samen te werken met E..

Sinds 14 september 2011 verzorgen A., B. en E. met kunst en vliegwerk de anesthesiologische zorg in het F.. Ondanks alle extra inspanningen van B. en een steunbetuiging van een lid van het stafbestuur heeft de RvB het voornemen tot opzegging doorgezet, zonder hieraan een woord te besteden. B. verwijt de RvB dat op 1 september 2011 al vaststond dat de toelatingsovereenkomst met haar opgezegd ging worden en er geen enkele mogelijkheid meer was om de RvB op andere gedachten te brengen.

Het bemoeilijken van de samenwerking moet de individuele specialist aangerekend kunnen worden. De RvB heeft ten aanzien van B. hierover niets gesteld. De problemen binnen de maatschap werden veroorzaakt door E. aan de ene kant en C./D. aan de andere kant, terwijl B. steeds haar werk is blijven doen en meer dan dat. Het F. heeft zich ten onrechte niet beperkt tot die drie maten. B. is nog steeds in staat met alle maten samen te werken, zij het dat het F. dan een keuze moet maken tussen E. en C./D.. Zij wijst erop dat zij nimmer heeft gezegd dat er geen samenwerking binnen de maatschap meer mogelijk was en dat de RvB tijdens de hoorzitting heeft erkend dat geen van de maten heeft aangegeven niet met haar te kunnen samenwerken. Tot slot merkt B. op dat het F. na (het voornemen tot) de opzeggingen van de toelatingsovereenkomsten nieuwe gronden heeft aangevoerd.

2.10 E. heeft – samengevat – het volgende aangevoerd.

Hij erkent dat sprake is van een ernstig verstoorde samenwerking binnen de maatschap. E. wijt dit met name aan de houding van C. en D.. Zij wensten niet meer mee te werken aan een tweetafelsysteem op de OK. E. heeft hiertegen bezwaar gemaakt omdat hij meent dat een anesthesioloog voldoende bekwaam behoort te zijn om twee tafels te hanteren. E. verwijt prof. G. met name dat hij geen aandacht heeft gehad voor het feit dat de verstoorde samenwerking in het bijzonder werd veroorzaakt door vorengenoemde werkhouding van C. en D., waardoor besluiten werden genomen in de maatschap die de efficiency en de kwaliteit van de patiëntenzorg niet ten goede kwamen. C. en D. hebben de andere maten ook overvallen met hun concrete plannen voor een pijnopleiding elders. Ten onrechte heeft het F. niet de mogelijkheid onderzocht om slechts de toelatingsovereenkomsten van C. en D. op te zeggen. De andere drie maten hebben bewezen goed te kunnen samenwerken en zijn hiertoe ook

bereid. Overigens heeft E. niet kunnen reageren op de conceptversie van het rapport van prof. G..

2.11 In reactie op de in deze procedures door eisers ingenomen standpunten merkt het F. – samengevat – het volgende op.

Het is juist de maatschap die jarenlang niets heeft ondernomen op het gebied van de acute pijnservice. Met betrekking tot de preoperatieve screening was de maatschap hopeloos verdeeld over de te volgen werkwijze. Bovendien werkt de maatschap al jaren in strijd met geldende richtlijnen op dit punt. Het is primair aan de gebruikers van de OK om over de inhoud van een bonus-malussysteem voor de OK overeenstemming te bereiken. De RvB kan dit niet afdwingen.

De RvB wijst erop dat de IGZ het F. heeft gecompimenteerd met de grote aandacht voor de kwaliteit van het preoperatieve en postoperatieve proces.

Bij brief van 20 juni 2011 heeft de RvB C. en D. toestemming gegeven de pijnopleiding te volgen onder de voorwaarde dat de waarneming in het F. goed werd geregeld en dat het proces door hun afwezigheid niet wordt verstoord.

De RvB heeft de waarneemster, mevrouw Q., niet langer toestemming gegeven om in het F. te werken, omdat zij te veel overliet aan de anesthesiemedewerkers, die daarvoor niet zijn opgeleid en zich daardoor bij haar onveilig voelden.

De kritiek op het rapport van prof. G. verwerpt het F., nu iedereen het erover eens is dat er een groot probleem is en de discussie slechts kan gaan over de oplossing van het probleem. De conclusies en adviezen van prof. G. acht de RvB goed gemotiveerd.

Tot slot merkt het F. op dat het geen nieuwe gronden heeft aangevoerd, doch de gronden voor (het voornemen tot) de opzeggingen van de toelatingsovereenkomsten slechts een nadere onderbouwing heeft gegeven.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit art. 24, lid 4 van de toelatingsovereenkomsten en staat tussen de partijen niet ter discussie.

4. Beoordeling

4.1 Hoewel de mondelinge behandeling in alle zaken gevoegd heeft plaatsgevonden, gaat het Scheidsgerecht uit van vijf afzonderlijke procedures, met dien verstande dat in de zaak 11/38 de stellingen van C. en D. gelijkkluidend zijn. De hierna volgende oordelen zijn dus gebaseerd op de stellingen van partijen zoals zij die ieder voor zich hebben aangevoerd, waarbij het F. ervoor heeft gekozen ook een algemeen verweer te voeren. Op dit algemene verweer en de daarbij betrokken standpunten zal hierna eerst worden ingegaan.

4.2 Het F. heeft in haar memorie van dupliek onder 2.1 de “kern van de zaak” weergegeven. Deze komt erop neer dat de RvB geen andere keuze had dan de toelatingsovereenkomst met alle leden van de maatschap anesthesiologie op te zeggen, omdat de maatschap al lange tijd niet functioneerde op een niveau dat nog aanvaardbaar kan worden geacht. Binnen de maatschap bestaat een diep onderling wantrouwen, is sprake van voortdurend terugkerende onderlinge conflicten en van (zeer) slechte onderlinge verhoudingen. Het F. laat daarop volgen: “Als gevolg daarvan zijn zelfs acute problemen in de patiëntenzorg ontstaan die zo ernstig zijn dat

naar het oordeel van de visitatiecommissie van de NVA de veiligheid werd bedreigd.” Over de “kern” overweegt het Scheidsgerecht als volgt.

- 4.3 In dit geding staat vast dat de samenwerking binnen de maatschap ernstig en duurzaam is verstoord. Alle leden van de maatschap erkennen dit in meer of mindere mate. Het blijkt ook uit het rapport van prof. G., die op dit punt tot de ondubbelzinnige conclusie is gekomen dat de RvB moest ingrijpen en dat het noodzakelijk was de anesthesiologische zorg voortvarend aan te pakken om tot een duurzame oplossing te komen die aansluit bij de moderne kwaliteitseisen en de toekomstplannen van verweerster. Er bestaat geen enkele aanwijzing dat de samenwerking binnen de maatschap hersteld kan worden. Geen van de leden van de maatschap heeft na voormeld rapport ook maar een poging gedaan de samenwerking binnen de maatschap op het vereiste niveau te brengen. Ook bij de mondelinge behandeling is niet gebleken dat herstel van de onderlinge verhouding en verbetering van de samenwerking binnen de maatschap nog tot de reële mogelijkheden behoort. Daaraan kan niet afdoen dat drie leden van de maatschap thans wel in goede samenwerking de anesthesiologische zorg zijn blijven verlenen. Er zal aanzienlijk meer nodig zijn om die zorg weer op het vereiste niveau te brengen.
- 4.4 De RvB van het F. heeft (bewust) nagelaten te onderzoeken aan wie van de leden van de maatschap de verstoring van de samenwerking is te wijten. De RvB heeft hierbij het advies van prof. G. gevolgd. Dit advies hield immers in de samenwerking met de maatschap, waarmee kennelijk is bedoeld de toelating van alle leden van de maatschap, te beëindigen. In zijn reactie op de stellingen van eisers (prod. 1 bij dupliek) en bij de mondelinge behandeling heeft prof. G. dit advies nog eens bevestigd. Het Scheidsgerecht acht opzegging van de toelatingsovereenkomst van alle leden van de maatschap op zichzelf mogelijk, maar het oordeel dat deze opzegging stand houdt kan alleen worden gegeven als ook ten aanzien van alle leden afzonderlijk deugdelijke gronden voor opzegging bestaan en persoonlijke omstandigheden zijn meegewogen.
- 4.5 Het feit dat aan alle leden van de maatschap is meegedeeld dat na de besluitvorming over de herinrichting van de anesthesiologische zorg beoordeeld zal worden of voor een of meer leden van de maatschap nog een rol zal zijn weggelegd, staat niet in de weg aan de rechtsgeldigheid van de opzegging. Door de collectieve opzegging heeft de RvB de weg vrij willen maken voor een geheel nieuwe inrichting van dit specialisme zonder daarbij afhankelijk te zijn van de medewerking van leden van de maatschap in wie de RvB in dat opzicht geen vertrouwen heeft. Een herhaling van de samenwerkingsproblemen moet, zo heeft de RvB aan alle leden van de maatschap kenbaar gemaakt, worden voorkomen. Het Scheidsgerecht acht deze benadering in beginsel toelaatbaar in verband met de ernst en de duur van verstoring van de samenwerking binnen de maatschap. Bij een zo ernstige situatie als de onderhavige, waarin geen sprake was van behoorlijke samenwerking gericht op een kwalitatief verantwoorde zorg, moet de RvB effectief kunnen ingrijpen. Opzegging van de toelatingsovereenkomst met alle leden van de maatschap is dan wel de zwaarst denkbare maatregel, die alleen gerechtvaardigd is als iedere andere oplossing buiten bereik is.
- 4.6 De verstoorde verhoudingen tussen de leden van de maatschap en hun onvermogen het eens te worden over belangrijke onderdelen van de inrichting van de door hen te

verlenen zorg, hebben er mede toe geleid dat deze zorg op een aantal onderdelen lange tijd ernstige gebreken vertoonde. Het belangrijkste voorbeeld is het niet van de grond komen van behoorlijk preoperatief onderzoek (preoperatieve *screening*) zoals al geruime tijd door de beroepsgroep als onmisbaar onderdeel van de anesthesiologie wordt gezien. De leden van de maatschap zijn in dit opzicht als professionele zorgverleners ernstig tekortgeschoten. Hetzelfde verschijnsel heeft zich voorgedaan op het gebied van de acute pijnbestrijding. Weliswaar zijn in de loop van 2011 maatregelen genomen om de zorgverlening op het vereiste niveau te brengen, maar daarin is de maatschap slechts ten dele geslaagd, waarbij het aan goed onderling overleg wederom heeft ontbroken. Pas in juli 2011 is met de preoperatieve *screening* begonnen. Het F. verwijt de leden van de maatschap terecht dat zij gedurende vele jaren door onderlinge onenigheid niet erin zijn geslaagd deze preoperatieve zorg tot stand te brengen. Alle leden van de maatschap zijn dus ernstig tekortgeschoten in de nakoming van hun professionele verplichtingen met betrekking tot het verlenen van kwalitatief aan de maat zijnde zorg. Hoewel anders dan het F. meent, niet is aangetoond dat daardoor een acuut gevaar voor patiënten heeft bestaan, blijkt uit het laatste visitatierapport met betrekking tot de maatschap wel dat deze zorg in ernstige mate onvoldoende niveau had en dat het ontbreken van voldoende preoperatieve zorg de veiligheid van patiënten in gevaar kan brengen. Dit valt alle leden van de maatschap ernstig te verwijten.

Zonder een behoorlijke samenwerking kan niet worden voldaan aan de eisen van een goede en verantwoorde patiëntenzorg. Ook het ontbreken van goed onderling overleg valt aan alle leden van de maatschap toe te rekenen.

- 4.7 Uit de door verweerster overgelegde stukken blijkt voldoende dat E. zich in het verleden heeft schuldig gemaakt aan intimiderende en agressieve gedragingen ten opzichte van personeel en patiënten. Hierbij was zonder enige twijfel sprake van ontoelaatbaar professioneel handelen. In 2010 is aan hem een maatregel opgelegd. De overige leden van de maatschap hebben zich toen tegen de RvB gekeerd op de wijze als hiervoor onder de feiten is vermeld. Naar het oordeel van het Scheidsgerecht wordt die opstelling door verweerster terecht als onbegrijpelijk en onbehoorlijk beschouwd in de verhouding tussen medisch specialist en bestuur van een ziekenhuis. De andere leden van de maatschap hebben in deze procedure betwist dat zij op de hoogte waren van de redenen die tot de schorsing van hun collega hebben geleid. Gelet op de over dit onderwerp gevoerde correspondentie (zie de brief van de RvB van 30 september 2010 waarin is bevestigd dat de overige leden van de maatschap over de achtergrond van de schorsing zijn geïnformeerd) en gelet op de aard en de ernst van de aan E. verweten gedragingen (die bij andere specialisten veel kritiek hadden opgeroepen) is deze betwisting niet overtuigend. Als zij werkelijk niet op de hoogte waren van de achtergrond van de schorsing, is onbegrijpelijk waarom zij zich te dier zake tegen de RvB hebben gekeerd. Ook in dit opzicht treft hun dan een ernstig verwijt. De overige leden van de maatschap hadden ten slotte ook de verplichting aan hun collega indringend te vragen waarom hij was geschorst, al was het maar om herhaling van de gewraakte gedragingen te helpen voorkomen.
- 4.8 Eisers hebben hun gebrek aan adequate zorgverlening in belangrijke mate toegeschreven aan gebrek aan medewerking van de RvB en aan gebrek aan financiële middelen. Het Scheidsgerecht verwerpt deze stellingen. In de eerste plaats zijn de verwijten aan de RvB onvoldoende feitelijk onderbouwd. In de tweede plaats zien de leden van de maatschap eraan voorbij dat zij de primaire verantwoordelijkheid hebben

voor het in goede samenwerking verlenen van kwalitatief goede zorg en dat zij juist in die verplichting ernstig zijn tekortgeschoten. Voor zover de RvB al onvoldoende zou hebben meegewerkt, had het op de weg van de maatschap gelegen daartegen de nodige stappen te ondernemen. De maatschap heeft niet aannemelijk weten te maken dat zij dit tijdig en duidelijk heeft gedaan. Zij is er niet in geslaagd aan de RvB concrete en uitvoerbare plannen tot verbetering van de zorg voor te leggen en het ontbreken van de vereiste kwaliteit van de zorgverlening komt dus geheel voor haar rekening.

- 4.9 Alle aan de opzegging ten grondslag gelegde gronden zijn terug te voeren op het onbetwist vaststaan van onvoldoende samenwerking binnen de maatschap en het ontbreken van het perspectief op verbetering van de samenwerking, waardoor de kwaliteit van de anesthesiologische zorg beneden peil is en de veiligheid van de patiënt bedreigd wordt. Ten opzichte van alle leden van de maatschap heeft verweerster deze gronden voldoende aannemelijk gemaakt. Verweerster mocht in dit verband verwijzen naar de conclusies in het rapport van prof. G.. De tegen dit rapport aangevoerde bezwaren gaan niet op. Prof. G. is niet buiten zijn opdracht getreden, maar heeft na te hebben vastgesteld dat herstel van de samenwerking binnen de maatschap onmogelijk was, de RvB hierover ingelicht. De conclusies van het rapport zijn voldoende met de leden van de maatschap besproken. De aanbeveling om de toelating van alle leden van de maatschap te beëindigen, is niet door prof. G. met hen besproken, maar vloeide wel voort uit zijn bevindingen. Eisers hebben voldoende gelegenheid gehad zich tegen de uitvoering van die aanbeveling te verdedigen. Dat de RvB zich niet heeft laten overtuigen, wil niet zeggen dat het besluit van de RvB al op voorhand was genomen. De RvB had, zij het globaal, de instemming verkregen van het stafbestuur.
- 4.10 Het Scheidsgerecht zal hierna voor zover nodig ingaan op de standpunten de afzonderlijke leden van de maatschap.

11/35 A.

- 4.11 Naar het oordeel van het Scheidsgerecht moet bij A. in aanmerking worden genomen dat:
- a. hij sedert 1990 werkzaam is in het ziekenhuis;
 - b. kort voor zijn pensioen staat;
 - c. altijd zich ten volle heeft ingezet voor patiënten;
 - d. actief is geweest in het ziekenhuis op vele gebieden;
 - e. als voorzitter van de maatschap heeft getracht de maatschap bijeen te houden;
 - f. pogingen heeft gedaan de voor de kwaliteit van de anesthesiologische zorg vereiste maatregelen tot stand te brengen.
- 4.12 Hoewel de algemene gronden voor opzegging ook gelden ten aanzien van A., is het Scheidsgerecht van oordeel dat verweerster rekening dient te houden met de verdiensten die A. voor het ziekenhuis heeft gehad en met het feit dat hij kort voor zijn pensioen staat. Denkbaar is dat met A. overeenstemming kan worden bereikt over een vertrek op termijn die recht doet aan de belangen van beide partijen. Het Scheidsgerecht deelt niet de opvatting van het F. dat A. een bijzonder verwijt treft als voorzitter van de maatschap. Hij heeft immers het belang van een goede

samenwerking wel degelijk voor ogen gehad, maar hij was niet in staat de maatschap daartoe te brengen. Dit falen valt aan alle leden van de maatschap te verwijten.

11/38 C. en D.

- 4.13 Ten aanzien van hen beiden stelt het Scheidsgerecht vast dat verweerster ieder vertrouwen in verdere samenwerking met hen heeft verloren. Dit maakt hun terugkeer in het ziekenhuis onmogelijk. Ook binnen de maatschap is hun positie omstreden. Zij hebben de samenwerking binnen de maatschap verstoord.
- 4.14 Daarbij komt het volgende. C. en D. zijn vanaf medio september 2011 feitelijk niet meer werkzaam geweest in het ziekenhuis van verweerster. Zij hebben zich beiden ziek gemeld toen de toestemming van de RvB voor het volgen van de pijnopleiding werd ingetrokken. Ook als in aanmerking wordt genomen dat het intrekken van die toestemming voor hen zeer bezwarend was, getuigt hun houding niet van bereidheid tot een behoorlijke communicatie met de RvB en van respect voor de positie van deze RvB in het kader van de verantwoordelijkheid voor een goede zorgverlening. Nu beiden zich onverzoenlijk tegenover de RvB hebben opgesteld, kan geen andere conclusie volgen dan dat zij verdere samenwerking zodanig in de weg staan dat de algemene gronden voor opzegging van de toelatingsovereenkomst de doorslag geven.
- 4.15 Het door hen in het geding gebrachte rapport van 27 maart 2012 kan aan het vorenstaande niet afdoen. Het rapport bevestigt in feite dat C. en D. zich niet in staat voelen hun werkzaamheden in het ziekenhuis voort te zetten. Voor zover het rapport dit toeschrijft aan omstandigheden die voor rekening van het F. komen, heeft het F. terecht aangevoerd dat niet alleen onduidelijk is waarop de onderzoeker zijn conclusies heeft gebaseerd, maar ook dat het rapport ondeugdelijk is nu de onderzoeker zijn bronnen niet heeft vermeld en ook heeft nagelaten zijn conclusies te toetsen aan de zienswijze van het F. en andere betrokkenen. Het Scheidsgerecht merkt ten slotte op dat op zichzelf juist is dat E. zich als collega-specialist heeft misdragen, doch dat niet aannemelijk is gemaakt dat hij voor C. en D. een zodanig onveilige omgeving heeft geschapen dat zij niet meer hun werk konden blijven doen.

11/39 B.

- 4.16 Met betrekking tot B. stelt het Scheidsgerecht vast dat niet gebleken is dat zij persoonlijk enige rol van betekenis heeft gespeeld in de conflicten die zich tussen de leden van de maatschap hebben voorgedaan. Het jarenlange gebrek aan samenwerking valt haar alleen in algemene zin ernstig te verwijten. Wel is gebleken dat zij bereid was tot samenwerking en toonde zij een grote persoonlijke inzet, doch zij heeft zich in de gegeven omstandigheden passief binnen de maatschap opgesteld en zij heeft zich in haar werk afgezonderd. Mede gelet op het feit dat zij moeilijk elders werk zal kunnen vinden, lijkt de opzegging voorshands een te zwaar middel in verhouding tot hetgeen haar valt te verwijten.
- 4.17 Indien het F. de opzegging mede baseert op onvoldoende bekwaamheid of onvoldoende vermogen tot communicatie wegens het niet beheersen van de Nederlandse taal, zal het F. deze bezwaren nader moeten toelichten. Ook met betrekking tot B. heeft te gelden dat zij bereid moet zijn eventueel op nieuwe voorwaarden haar werk in het ziekenhuis voort te zetten.

11/40 E.

- 4.18 Hoewel E. vanaf september 2011 in goede samenwerking met zijn twee collega's de anesthesiologische zorgverlening in stand heeft gehouden en aan zijn medische bekwaamheid niet behoeft te worden getwijfeld, dient de opzegging wat hem betreft in stand te blijven, aangenomen dat hij het niet eens is met de opzegging en dat het ontbreken van een vordering van deze strekking berust op een misverstand. Daartoe wordt het volgende overwogen.
- 4.19 In de eerste plaats is hij degene die klaarblijkelijk het meest heeft bijgedragen aan de conflicten binnen de maatschap. Hij heeft oncollegiaal en onprofessioneel gedrag vertoond en hij heeft zich in een aantal gevallen verzet tegen noodzakelijke vernieuwingen in de zorgverlening.
- 4.20 In de tweede plaats staat vast dat E. is geschorst wegens ontoelaatbaar gedrag. Verweester heeft niet alleen het vertrouwen verloren dat E. in staat zal zijn zich van dit gedrag te onthouden, maar zij heeft ook in de wijze waarop hij zich heeft opgesteld onvoldoende reden om aan te nemen dat hij niet opnieuw een bron van conflicten wordt bij een reorganisatie van de vakgroep anesthesiologie. Verweester behoefde in de persoonlijke omstandigheden van E. geen reden te zien zich van de opzegging van de toelatingsovereenkomst te onthouden.

Met betrekking tot het vervolg van de procedure

- 4.21 De opzeggingen van de toelatingsovereenkomsten met C., D. en E. houden definitief stand. In zoverre worden hun vorderingen aan hen ontzegt. Zij dienen zich nog uit te laten over de (wijze van) behandeling van hun overige vorderingen.
- 4.22 Met betrekking tot de beide andere leden van de maatschap houdt het Scheidsgerecht zijn definitieve oordeel aan. In de eerste plaats biedt dit verweester de gelegenheid met hen tot overeenstemming te komen, hetzij over een beëindiging van de toelatingsovereenkomst op iets langere termijn hetzij over de voorwaarden van de voortzetting van de toelating. In de tweede plaats wenst het Scheidsgerecht van beide leden van de maatschap een verduidelijking van hun bereidheid tot samenwerking binnen een nieuw te vormen maatschap of vakgroep.

5. Beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitrale (tussen)vonnis.

- 5.1 De primaire vordering van C. en D. onder a wordt afgewezen.
- 5.2 C. en D. krijgen de gelegenheid zich nader uit te laten omtrent hun overige vorderingen bij nadere memorie tot 24 mei 2012.
- 5.3 De opzegging van de toelatingsovereenkomst met E. blijft in stand.

- 5.4 E. krijgt de gelegenheid zich nader uit te laten omtrent zijn vorderingen sub a, b en c bij nadere memorie tot uiterlijk 24 mei 2012.
- 5.5 A., B. en het F. krijgen een termijn tot 24 mei 2012 om zich bij nadere memorie uit te laten naar aanleiding van het in dit tussenvonnis overwogene.
- 5.6 Alle overige beslissingen worden aangehouden.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht en op 26 april 2012 naar partijen verstuurd.